

[Nørgaard Sørensen]

kommunernes indsats, i sig selv har givet gymnasiet et andet og mere alment skær. Spørgsmålet er så, om indholdet i uddannelsen svarer til den bredde, uddannelsen har opnået. Det kan man godt have sine tvivl om, selv om jeg ligesom undervisningsministeren ikke skal forsøge at give konkrete bud på, hvilke ændringer man skulle lave.

Men gymnasierne er åbenbart selv opmærksomme på problemerne. Det kan ses af den megen forsøgsvirksomhed, der foregår, og som der udtrykkes et stigende ønske om at fortsætte.

Vi ser naturligvis forsøgsvirksomheden som noget meget positivt. Vi kan allerede nu se resultaterne også af folketings beslutningens ord om periodisk praktisk beskæftigelse i gymnasiet.

Men mere principielt er det spørgsmålet, om fremtidige ændringer i gymnasiets indhold ikke bør tage sit udgangspunkt – og her er jeg uenig med fru Eva Møller – i at undgå valget mellem grenene allerede i folkeskolen.

Ligeledes er der spørgsmålet, om ikke selve udviklingen i de forsøg, der foregår i dag, tilsiger os en højere grad af tværfaglighed og fagintegration, hvor dette måtte kunne lade sig gøre, og hvor dette synes nødvendigt. Netop bredden i uddannelsen taler for en opgivelse af den meget opsplittede skoledag.

Vi vil ikke give endelige bud på nuværende tidspunkt, men vi ser resultaterne af forsøgsvirksomhed i møde med interesse. Vi vil naturligvis også være parate til at foretage ændringer, når der foreligger et mere klart billede af ønskerne herom og af nødvendigheden heraf, og dette arbejde bør naturligvis foregå i et samarbejde med gymnasierne, lærerne og efter vores opfattelse ikke mindst de elever, hvis ønsker desangående må tælle med i billedet.

Bertel Haarder (V):

Venstre har ikke noget imod denne debat, der jo er rejst på foranledning af den tiltagende debat om visse gymnasieforsøg og på foranledning af ministerens tale til rektorerne, som jo ikke står i tidsskriftet Uddannelse; det er kun uddrag, der står dér.

Vi er også glade for, at vi får lejlighed til her at slå fast over for hele offentligheden, at venstre ikke har nogen som helst lod eller del i denne forsøgsvirksomhed, og at vi ikke

har nogen sympati for de udviklingstendenser, som spores i ministerens tale, i ministerens artikel og i det, som ministeren lige har sagt, ligesom vi heller ikke har megen fidus til de ord og befalinger, der udgår fra gymnasiedirektoratet lige for tiden.

Forsøg skal være tilladt, men vi har så til gengæld også lov til at gøre opmærksom på, at de igangværende forsøg bygger på universitetsmarxismens menneske- og samfundssyn, og at de udgør, hvis de bekræftes på højeste sted, en alvorlig trussel både mod åndsfa- gens og mod de naturvidenskabelige fags eksistens og niveau.

Kodeordene i den herskende strømning er samfundsrelevans, tværfaglighed, handlingsorientering, projektarbejde, såkaldt demokratisk deltagerstyring og gruppearbejde. Læren er konsulent og ikke autoritet osv.

Ministerens tale, som vi lige har påhørt, indeholdt jo en mangfoldighed af disse efter min mening tanketomme flokler, som plager uddannelsesdebatten og truer med at lægge dele af uddannelsessystemet øde.

Det nye gymnasium, som tegner sig bag disse tåger, kan bedst lignedes ved Roskilde universitetscenter nedsænket til 9. klassetrin. Det er kort fortalt det, der tegner sig i horisonten. Under foregivende af, at man vil bekæmpe opsplitningen i fag, roder man vidt forskellige fag sammen i en tværfaglig pærevælling, hvor der springes fra emne til emne i løbet af året, med en hidtil ukendt opsplitning, tilfældigheder og overfladiskhed til følge.

Jeg taler her igen om forsøgene og om de ting, som ministeren mener vi skal fremme.

Man glemmer, at vejen til det almene går gennem fordybelse og ikke gennem tværfaglighed. Erkendelses- og åndsfa- gens har jo på universiteterne på de humanistiske fakulteter længe været ved at udtørre til fordel for beskæftigelse med kommunikation, medieanalyse, klassekampanalyse og helt banale samfundsbeskrivelser. Denne udtørring af åndsfa- gens er jo sket meget hurtigt, takket være styrelsesloven, og den er sket på en række institutioner. Generationen fra 1968 har nu i løbet af 1970'erne langt om længe taget eksamen og har plantet sig i de mange nye stillinger og i det svulmende gymnasium, som nu skal være øvelsesplads for de samme tendenser. Derfor er det ikke en rar fremtid, der venter de humanistiske fag, og hos ministe-